

Brief55april15

4 april 2015

Beste Vrienden,

Mag ik jullie allemaal een geïnspireerd Paasfeest toewensen, een Paasgeloof waardoor we meemaken dat onze mislukkingen toch goed aflopen. De cultuur van de Luo-mensen hier slaagt er aardig in om de engel uit de dood te halen. Dat heb ik kunnen zien, toen we Agnes Oggot begroeven.

Agnes zat vroeger in het hoofdbestuur van Pandipieri/KUAP. Twee jaar geleden heeft ze haar huis gul geopend om onderdak te bieden aan de bezoekers uit Nederland: Hanneke Mijnhart heeft toen bij haar gelogd. Kort daarna kreeg ze longkanker. Half maart heb ik haar nog opgezocht, en leek ze wonder boven wonder te zijn genezen door chemo-kuren en bestralingen.. Twee dagen later bleek ze toch weer uitzaaiingen te hebben, en klapte ze in elkaar. De begrafenis vond plaats op het voorouderlijke erf van haar man. Er waren een paarduzend mensen. Er was eten voor iedereen. Urenlang hielden familieleden en vrienden toespraken om hun verknochtheid aan Agnes te benadrukken. Het gebeurde nogal eens dat de spreker in tranen uitbarste; dan zette het koor meteen een lied in om de spreker de kans te geven de draad weer op te pakken, Op het einde van de Requiem-mis ging haar man naast de open kist zitten, en kwamen alle aanwezigen in een lange rij al dansend naar hem toe om hem om hem op te monteren. Dat deed hem duidelijk goed en bracht een brede lach op zijn gezicht. Het grote geween kwam toen de kist langzaam in het graf zonk. Ja, je gaat hier niet zo maar eens eventjes naar een begrafenis. Het is een groots gebeuren.

In vorige brieven heb ik gemeld hoe de corruptie onwaarschijnlijke afmetingen heeft aangenomen. Als het waar is dat de corruptie praktisch 100% is, wie zal dan op de gerechtszetel plaats nemen? De huidige regering probeert het wel: een onderzoek heeft de namen van tientallen hooggeplaatste knoeters opgeleverd, en nou zegt de President dat al die lui op moeten stappen. Maar bijna al die lui weigeren om dat te doen. Neem nou dit geval.

Een belangrijke dame had de zakelijke medewerking nodig van een parlamentslid. Die vond dat een verkrachting wel in het overleg paste. Omdat je dan wel moet oppassen voor HIV had hij een dokter opgetrommeld die deze dame een bloedproef moest afnemen. Toen zij dat weigerde hebben ze haar met geweld die proef afgenomen; ze bleek negatief te zijn, dus kon de edelachtbare heer met een gerust hart zijn lusten op haar botvieren. Zij is later toch naar de rechter gestapt; uit onderzoek bleek dat die dokter helemaal geen dokter was, dat de dame HIV-negatief was, maar de hooggeachte heer op zijn beurt wel HIV-positief. Volgens de laatste berichten is de hoge ome nu gearresteerd. Maar de president maakt zich op die manier natuurlijk wel vijanden op hoog niveau. Terwijl hij vanwege de aanslagen van de fanatieke Islam-strijders de medewerkers van het hoge niveau nodig heeft. Jullie moeten je echter geen zorgen over ons maken. De terreur-aanslagen vinden aan andere kant van het land plaats. Wie er over denkt om in juli hier naar toe te komen: Kisumu is een veilig oord.

Er is ook wel goed nieuws. Voor drie van de door ons opgeleide kunstenaars is er vorige week een exhibitie geopend in een galerie in de grote supermarkt. Daarvoor hadden ze deze tentoonstelling in Nairobi gehad, en wat stukken verkocht. Ik ben wel benieuwd of ze hier ook wat zullen verkopen, want ze houden hier dezelfde prijzen aan als in Nairobi: zo tussen de 1000 en 2000 Euro. Het zijn wel grote schilderijen, zo van een vierkante meter; maar het lijkt mij te duur.

Om nog even op begrafeningen terug te komen, een maand geleden is John overleden, die verstandelijk gehandikte man die elke zondag in de kerk tekeer ging. Ik heb meermalen over hem geschreven. Zijn doordeweekse werk was: in de binnenstad ronddwalen en keihard schreeuwen. Deze keer maakte hij het te bont: hij beschadigde geparkeerde auto's. Hij is toen flink afgeranseld, zo flink dat hij drie dagen later bezweek. Ik ben naar zijn begrafenis geweest. Alles liep goed, veel mensen en alles normaal. Dat was ook wel terecht, want als je eenmaal dood bent, ben je niet gek meer.

Wat mijzelf betreft, ik leid een rustig leven. 's Woensdags houd ik in Nyalenda Centre een Evangelie-overweging met enkele mensen; elke vrijdagmorgen geef ik les in model-tekenen (Molly is het model); hier houden de modellen overigens hun kleren aan. En elke zondagavond ga ik in Nyalenda sjoelen met een stel jonge mensen. Ik verlies meestal wel; maar welke 86-jarige heeft het voorrecht om te mogen sjoelen in een Keniaanse volksbuurt. Je hoort mij dan ook niet klagen. Hopelijk maken jullie het allemaal net zo goed als ik. Tot een volgende keer.

Hans Burgman.